

VEU CATALANA

L LIBERTAT · JUSTÍCIA SOCIAL · FEDERACIÓ EUROPEA

Any II

Mèxic, D. F., 15 de juliol del 1959

Núm. 13

El foc i les brases

MENTRE a Espanya el règim absolutista franquista empresona amb preferència professors, estudiants i obrers, els comunistes fan el mateix en els països satèl·lits, especialment a l'Alemanya Oriental. A la Universitat de Dresde els estudiants havien redactat un programa de setze punts demanant eleccions lliures en les seves associacions, llibertat de moviment d'una universitat a l'altra, que no fos obligatori l'adoctrinament marxista-leninista ni l'aprenentatge del rus i, sobretot, que s'emprenguessin negociacions per a la unificació d'Alemanya «excloent del govern els extremitistes d'ambdues bandes».

Malgrat formar part de la Unió d'Estudiants comunistes, foren empresonats, jutjats i sentenciats fins a deu anys de presidi, per *espies* i contrarevolucionaris. De la seva ideologia ni en van parlar.

A Jena foren condemnats en forma semblant 18 estudiants en vuit mesos. També volien eleccions lliures i unificació d'Alemanya. Formaren l'anomenat Cercle Eisenberg. Foren acusats, entre altres coses, de què en un programa de ball havien dibuixat un soldat soviètic arrossegant lligat un gos amb nom hongarès, i també d'haver pintat un gos ensinistrat votant en una urna com un barril.

Total: sentències de fins a 15 anys de presidi a Thomas Ammer, estudiant de metge, 14 anys a cada un dels seus companys Hermann i Frömel, i vuit i tres anys per a altres dos. Perquè aprenguin de riure. Cal subratllar que un dels jutges va declarar que el que sentia era no haver-los pogut condemnar a mort. ¿No faria per al tribunal especial franquista, aquest brètol de jutge?

Així podríem relatar una sèrie de processos i sentències contra estudiants de l'Alemanya Oriental, procedents de la classe treballadora i que fa catorze anys que sofreixen l'adoctrinament comunista.

Un cas culminant de la persecució contra els professors fou el ja cèlebre del doctor Wolfgang Harich. Heus ací unes paraules seves: «Les mesures orgàniques que vaig idear i proposar tenien per objecte fer innecessari un alçament mercès a l'adopció de reformes radicals en l'organització social i política de l'Alemanya Oriental... Vull proclamar enèrgicament aquí que no sóc enemic del socialisme... Però donar suport els principis del socialisme no significa haver de deixar les organitzacions bàsiques de l'Estat en la seva situació actual, que és la que provocà l'aixecament d'Hongria.»

No obstant, el van condemnar a 10 anys de presidi sense que li valgués tenir el carnet del Partit Socialista Unificat d'Alemanya (són els psuquistes d'allà) ni ésser professor de gran categoria i popularitat a la Facultat de Filosofia de la Universitat Humboldt al Berlín Oriental.

Altres cas famós i molt interessant fou el del professor Dr. Schutzler, degà de la

LA RÀPIDA recuperació dels països europeus que més van sofrir els estralls de la darrera guerra mundial contrasta amb l'estancament en què, en tots els ordres, el règim franquista manté l'Estat espanyol. Els danys causats per la guerra civil espanyola, si bé molt lamentables, no poden comparar-se amb els que sofriren França, Alemanya, la Gran Bretanya i altres bel·ligerants en la guerra mundial; per altra banda, el règim franquista ha tingut, durant vint anys, un avantatge que no ha estat a l'abast de cap govern d'aquells països: el de governar sense traves i de manera ininterrompuda per a realitzar el seu programa de recuperació. Al cap de vint anys, l'Estat espanyol és un dels estats d'Europa més endarrerits i d'un nivell de vida més baix, amb el qual només podria comparar-se algun país balcànic. No solament no s'ha millorat l'equip de les indústries i del transport, sinó que aqueix equip, ni augmentat ni renovat, es manté parcialment inactiu per manca de matèries primes. Els vint anys de dictadura franquista quedaran com un dels períodes més dolorosos en la història dels diversos països que integren l'Estat espanyol. Difícilment s'hi trobaria record de tanta ineptitud i de tanta manca d'escrúpols.

La població sotmesa al règim franquista, aterrida primer per la repressió ferotge i acostumada després a la misèria i a la manca de llibertat, vegeta al marge de la vida europea, el nivell de la qual ignora. Cada vegada que en els alts i baixos que sofreix la vida a la península s'ofereix una millora relativa — sense sortir mai d'un nivell infraeuropeu —, hi ha qui es fa la il·lusió que s'entra en un període de normalitat, il·lusió que només pot forjar-se per la llunyania en què queda ja, en el record, la vida normal viscuda en altres èpoques i per la ignorància de quina és la vida normal als països que frueixen de llibertat i d'administració més eficient que la que pot oferir el règim franquista. El temor als desordres que puguin acompanyar un canvi de règim ha fet que les gran masses de població descontenta abandonessin l'oposició activa a mans d'unes minories reduïdes però constantment alerta i en funcions. Aqueixes minories reflecteixen els sentiments i les aspiracions de la majoria, i assenyalen el camí per a donar-los satisfacció. Les persones que les integren no ignoren, com ignora la gran majoria, la situació del món. Combinen el coneixement de la realitat als països sotmesos al franquisme i el coneixement de la realitat europea; i formen els equips capacitats d'una oposició responsable. Qui, entre nosaltres, vulgui ignorar-les viu fora de la realitat catalana i en un món d'il·lusions; com hi viuen, per bé que diferentment, els que a l'interior ignoren la realitat europea. D'una manera incomprensible, la majoria dels qui pateixen la ineptitud administrativa del règim franquista semblen ser els qui menys se n'adonen: els manquen elements de comparació.

Quan la major part dels països europeus s'associen en diversos grups — segons les necessitats — per reforçar la seva política i explotar de la manera més profitosa els seus recursos econòmics, i eleven el nivell de vida dels seus ciutadans, el règim franquista manté isolat el país, l'empobreix i fomenta la indiferència característica d'una bona part dels seus habitants per al regiment de la cosa pública. Mantenir ignorants i mesells uns milions de ciutadans, i privar-los de participar en l'empresa de progrés a què està avui lliurada la humanitat, serà uns dels crims que la història carregarà al compte del franquisme. Cap factor econòmic ni polític, llevat de la ineptitud del règim, no justifica l'endarreriment de l'Estat espanyol ni el baix nivell de vida dels seus habitants.

Facultat de Veterinària de la Universitat Humboldt, que junt amb el professor Bergmann, director de l'Institut d'Higiene dels Aliments, fugí cap a Berlín Occidental, amb un grup d'alumnes.

També mereix recordar-se la fugida del professor Alfred Kantorowicz, que era del partit des del 1931, i abandonà una esplèndida carrera a la Universitat Humboldt, on era professor de Literatura Alemanya moderna, director del Seminari d'Estudis de l'idioma alemany i director de l'Institut de Filologia Alemanya. Per Ràdio Berlín va dir:

«... després de la nova onada de terror, contra els intel·lectuals en particular, que ha estat desencadenada per la llopada udolant d'Ulbricht, he perdut ara àdhuc la darrera esperança, la darrera il·lusió que de tal púrria pugui sorgir un món nou i millor. No puc negar-me per més temps a reconèixer la tràgica paradoxa... a la qual jo mateix he contribuït en petita part, aquella contra la qual he de lluitar: la bur-

la a la llei, l'explotació dels treballadors, l'esclavatge espiritual de la intel·ligència, el govern arbitrari d'una quadrilla indigna que ara deshonra tot el concepte del socialisme com els nazis deshonraren el nom d'Alemanya... En la nostra lluita volíem el govern pel poble i acabarem embolicats nosaltres mateixos en la dictadura de la burocràcia del partit.»

Kantorowicz afegí que la situació dels intel·lectuals i dels estudiants a l'Alemanya Oriental era desesperada.

Per acabar aquestes notes, que podrien ser inacabables, val esmentar un cas extraordinari de coratge. El del professor Mothes, de Ciències Naturals, que en una reunió a la qual assistia Ulbricht, el gos de presa ensinistrat durant la guerra a les escoles especials d'agents comunistes a l'Ural, i actualment primer ministre de l'Alemanya ocupada pels russos, va fer un discurs del qual ens plau copiar el següent:

«Vós, senyor Ulbricht, primer ministre, em poden fer crucificar pel que he dit aquí,

